

KIS HÍR LAP

— SZERETETT ATYÁM! (Lásd a 61. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A JÓ PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIALATT a nagy verseny-labdázás folyt, Zoltán csakugyan ott időzött közel a játék helyéhez, de teljesen megfeledkezett a mulatságról és Piroskáról is. Sokkal nagyobb, fontosabb dologban főtt a feje. Még az este így szólt hozzá Gyula:

— Azt hiszem, holnap már komolyan hozzá láthatunk a tervünk megvalósításához. Neked már együtt van a pénzed, holnap én is megszerzem ami még az én részemhez szükséges. Aztán majd meghányjuk-vetjük, hogyan fogjunk hozzá.

— Jól van. De hol találkozunk? Holnap lesz a nagy labdázás.

— Hát kísétálunk mi is oda. Én nem labdázok, te is elhagyhatod egyszer . . .

— De én szeretnék részt venni benne.

— Azt is megteheted. Majd kissé korábban megyünk ki, mielőtt a fiuk gyülekeznek. Mire a játék kezdődik, már elintézhajjuk a dolgunkat. Én mindjárt ebéd után ott leszek a házatok közelében.

És mindjárt ebéd után találkoztak is. Zoltánnak eszébe jutott ugyan, mit ígért a hugoskájának; de hát igazán nem teljesítheti. Ha Piroška ott van mellette, nem tanácskozhatik Gyulával.

— Majd találok valami kifogást, amivel megbékítem a kicsikét, gondolá.

Ebben megnyugodott, de nem igen kellemes érzéssel. Eddig nagyon sokat adott rá, hogy mindig ura legyen a szavának; most pedig szavát szegi. No de, aki nagy dologra tör, annak holmi apró akadályoktól nem szabad megriadnia.

Gyulával együtt kísétáltak tehát a ligetbe, de a labdázó helytől jó messzire telepedtek

le egy árnyas fa alá. Legelőször is a pénzőket vették elő és olvasták meg. A szükséges összeg pontosan megvolt.

— Most már hozzá foghatunk, szólt Gyula. Remélem, nincs többé semmi aggodalmad.

— Nincs. Csak azt szeretném, ha aztán mentül előbb kezünkben volna az a nagy summa pénz.

— Bizd csak rám. Pár nap alatt a zsebünkben lesz. Én már tudom is, mit mindent veszek rajta.

— En is.

Elmondták egymásnak a terveiket s még száz új tervet gondoltak ki, úgy hogy a remélhető kincs talán nem is lesz elég. Közben Zoltánnak az jutott eszébe, hogy valami szép ajándékot talán vehetnének Ákosnak is.

— Tudod, mégis csak az övé az a ritka bélyeg. Ha már meg nem mondjuk neki, milyen kincset bír benne . . .

— Ugyan ne emlegesd ezt mindig újra! Ákos megkapja a bélyeg-albumáért, amit kíván érte, punktum. A többihez semmi köze. Én fedeztem föl a kincset s veled mint igaz jó barátommal megosztom. Ákos különben is olyan durva, garázda fickó, aki nem érdemel semmi figyelmet és kedvezést.

— Durva és garázda? szólt Zoltán csodálkozva. Ezt soha sem tapasztaltam. Inkább az ellenkezőt hittem róla.

— Meghiszem. Mert te nem ismered igazán, előtted mindig szenteskedik.

— Már ugyan mért tenné?

— Mert furfangos kópé. Szereti a jó ozsonnát, hozzáátok pedig gyakran ellátogat; képzelem, a mamád mindig jól tartja.

— Az

gondoltam,

barátomna

És Zolt

valónak ke

mutató fic

csak azt k

kök és mik

cses bélyeg

De mielő

megzavarta

szen közel

— Jaj, Z

Meglepett

— Miféle

kérdé Gyula

— Ez . . .

Már ekk

szelid szemr

— Ugyan

Magam jött

labdázók kö

fiuk rosszat

Gyula gur

— No lá

megdorgál.

Már ezt n

büszkesége s

— Mit ké

pet az 52. lap

mint hogy t

botorkáltál, h

kálj haza!

Zoltán ezt

Piroška szinte

lanatig rábán

csordult ki a

fordult és lass

is lehetett lá

a könyeit mor

— Az igaz! No lám! Erre nem is gondoltam, mikor Ákos mindig olyan jó barátomnak mutatkozott.

És Zoltán most már maga is rendjén valónak kezdte találni, hogy az olyan kép-mutatató ficzkótól elszedjék a kincset. Még csak azt köllött elhatározniok, hogy melyikök és mikor vásárolja meg Ákostól a kincses bélyeg-gyűjteményt.

De mielőtt erre került volna a sor, megzavarta valaki a tanácskozásukat. Egészen közletről hangos kiáltás hallatszott:

— Jaj, Zoltán, hát te mért bujkálsz itt?

Meglepetten pillantottak föl.

— Miféle alkalmatlan kis leány ez? kérdé Gyula boszusan.

— Ez... ez Piroska... a testvér-hugom.

Már ekkor Piroska ott állt előttük és szelid szemre-hányással szólt:

— Ugyan megfélemedkeztél rólam, Zolti! Magam jöttem ide, aztán kerestelek a labdázók közt és nem láttalak... és a fiuk rosszat beszélnek rólad.

Gyula gunyosan szólt közbe:

— No lám! A kedves hugoskád még megdorgál.

Már ezt nem bírta el a Zoltán diák-büszkesége s mérgeesen rivalt rá Piroskára:

— Mit kémkedel utánam? (Lásd a képet az 52. lapon.) Fontosabb dolgom van, mint hogy téged kisérgesselek. Ha ide botorkáltál, hát most Isten hírével botorkálj haza!

Zoltán ezt oly nyersen mondta, hogy Piroska szinte elképedt bele. Egy-két pillanatig rábámult bátyjára, aztán köny csordult ki a szeméből. Szó nélkül megfordult és lassan elballagott. Még messzire is lehetett látni, amint apró kezeckéivel a könyeit morzsolgatja a szeméből.

Látta Zoltán is és össze szorult a szíve. Igazán szerette ő kedves kis hugoskáját. Még addig soha nem is okozott neki komoly bánatot s titokban szörnyen megröstellte durva beszédét; majd nem kedve lett volna fölugrani és azt kiáltani:

— Üsse kő azt a kincses bélyeget! Többet ér nekem az én aranyos kis hugoskám!

De hát nem tette. Mert Gyula hamarabb megszólalt és fitymáló hangon mondá:

— Alkalmatlan portéka az ilyen kis leány-testvér. Tudom, nekem is van otthon ilyen kis hugom. No de én sem engedem, hogy bele üsse az orrát a dolgaimba. Kis leány ne avatkozzék a diák dolgába. Nagyon szeretem, hogy oly kurtán elbántál vele. Ugy kell!

Ez a dicséret és biztatás vissza zökentette Zoltánt az előbbi elszántságába. Olyasmit érzett ugyan, hogy az a kincs nagyon sok-féle áldozatba kerül; de ha nem lehet másképp, ki tehet róla?

Folytatták tehát a tanácskozást.

— Tudod, mondá Gyula, jobb lesz, ha te mégy Ákoshoz és te veszed meg a bélyeg-albumot. Én nem vagyok vele jó barátságban, még az találna eszébe jutni, hogy nem adja el. Fogd, itt a pénz.

Zoltán jobb szerette volna ugyan, ha Gyula végzi a vásárt. De ha így biztosabb, hát magára vállalta.

Fölkeltek és a labdázók felé indultak, de ezek már nagy részt haza oszlottak.

— Annál jobb, szólt Gyula. Így most mindjárt beszélhetsz Ákossal. Nézd, amott megy. Bizonyosan haza megy, elkísérheted.

Zoltán hamar utól érte Ákost és eleinte közönyös dolgokról beszélt. Mentetgetőzött, hogy sürgetős végezni valója volt, azért

nem vehetett részt a játékban, aztán így szólt:

— Igaz! Hallottam, hogy nagyon szép bélyeg-gyűjteményed van. Még nem is mutattad nekem.

— Nem sok látni való van rajta. Ócskaság, már rég ott hever a fiókomban.

— Én . . . én most bélyegeket fogok gyűjteni, folytatá Zoltán kissé akadozva, mert még nehezebbre esett az ily hazudozó beszéd. — Szeretném, ha mindjárt kész kis gyűjteménnyel kezdhethném. Nem adnád el azt a bélyeg-albumot?

— El biz' én, mert úgy sem veszem

. . . MÉRGESEN RIVALT RÁ.

(Lásd az 51. lapon.)

semmi hasznát, nem is igen érték hozzá, de meg alkalmam sincs, hogy gyarapítsam. Te sem igen boldogulnál vele, kár lesz bele fognod.

— Bizd csak rám. És mennyiért adnád ide azt az albumot?

— Tudom is én, mit ér? A minap, már nem is emlékszem kinek, két forintra

mondtam az árát, hát annyiért neked is oda adom.

— Jól van. Itt a pénz.

— Dehogy! Így láttatlanban csak nem veszed meg? Előbb nézd meg, hogy megéri-e? Én bizony őszintén megvallom, nem valami értékes gyűjteménynek tartom. Nem akarlak megkárosítani.

Zoltán elfordult, elpirult. Ez az Ákos séggel beszél, mikor meg akarja károsítani, nem hagyhatja abba

GYORSAN
Czifra m
Aztán min
A nagy

Rikkangatur
Tréfálózv
S azt mondj
»Három t

Ha pojácza
Vagyunk
Akik bolond
Okosan is

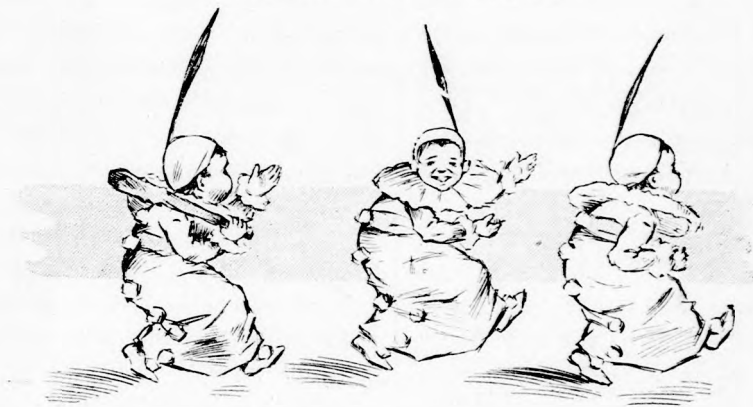
biz' a belseje sem nagy gazdasággal. Á mutatta be az egye csak imitt-amott volt oda ragasztva.

Zoltán elfordult, mert a füle czimpájáig elpirult. Ez az Ákos mily becsületes öszinteséggel beszél, mikor ő ravaszkodva épp meg akarja károsítani! De már bele fogott, nem hagyhatja abba.

— Nem bánom, elkísérlek és megnézem mondá.

Ákos, amint haza értek, elő kotorta a fiókja sokféle lim-lomjából a kincses albumot. A külseje nem sokat mutatott és

HÁROM KIS POJÁCZA.

*GYORSAN fiuk, öltözködjünk
Czifra maskarába!
Aztán mind a hárman menjünk
A nagy maszka-bálba!*

*Rikkangatunk, szökdelytünk,
Tréfálózva, játszva —
S azt mondják majd körülötünk:
»Három kis pojácza!«*

*Ha pojácza lett a nevünk,
Vagyunk is pojáczák,
Akik bolond szerepöket
Okosan is játsszák.*

*Itt a hemzsegő közönség,
Itt a fényes szála . . .
Azaz, hogy a mi Bözsikénk
Kicsike szobája.*

*Pannikával, Juczikával
Bábuzgat vidáman,
Midőn mint a szél berontunk
Egyszerre mi hárman.*

*Van kaczagás! . . . És mivel hogy
Ép három pár voltunk:
Zene nélkül is nagy-rigan
Ugráltunk, táncoltunk.*

biz' a belseje sem dicsekedhetett fölötte nagy gazdasággal. Ákos lassan forgatva mutatta be az egyes lapokat, melyekre csak imitt-amott volt egy-egy levélbélyeg oda ragasztva.

— No, nézd! mondá. Nem igen akad benne ritka példány. Nagyrészt belföldi bélyeg . . . itt meg egy pár külföldi, de úgy gondolom, ezek sem éppen ritkaságok.

Zoltán azonban már megpillantotta azt a kincset érő bélyeget, melyet Gyula anynyiszor emlegetett és oly részletesen leirt előtte, hogy nyomban ráismert. Ákos közönyösen lapozott tovább. Sejtelve sines róla, milyen kincs lappang ott. Ha tudná, nem két forintra szabná az album árát. De hát ez az ő baja. Mért nem tudja? Gyulának igaza van, ő fedezte föl a kincset. Azé a jó szerencse, aki megragadja.

Ekképen újra megnyugtattván magát, lehetőleg közönyösen mondá:

— No, csakugyan nem nagyon gazdag gyűjtemény, de kezdetnek megjárja. Fogd, itt a pénz!

Ákos átvette a pénzt, Zoltán a kincses albumot és ezzel megtörtént a fontos vásár. Most már szeretett volna Zoltán mielőbb távozni, nehogy Ákos még kutatgatni találja, mióta és miképen lett ő, Zoltán, olyan szenvedélyes bélyeg-gyűjtő; de Ákos, bár nem is gondolt tovább az egész bélyeg-históriára, barátságosan tartóztatta, egyéb játék szereit, új könyveit szedte elő s éppen úgy el akart szórakozni a pajtásával, mint máskor, ha ellátogattak egymáshoz. Közben aztán így szólt:

— Zolti te! Nem tudom megérteni, hogy tudsz azzal a Gyulával olyan nagyon barátkozni.

Zoltán megzavarodott és elvörösödött.

— Gyulával? Semmit sem tudok róla, hogy tulságosan barátkoznánk.

— No, csak azért mondom, mert néhány hét óta jóformán mindig együtt vagytok és sugdostok.

— Hát aztán? szólt Zoltán kelleetlenül. Talán csak beszélgethetek veled, ha nekem úgy tetszik?

— Természetesen, felelt Ákos szeliden. De hát nem gondoltam, hogy kedvedre való az ilyen pajtás. Tudod, ez a Gyula olyan képmutató, önző ficzókó!

Zoltán különben sem szeretete, ha pajtásai megróni valót találtak az ő dolgai-ban. Most pedig, mikor bensőleg már amugy is sajátságos nyugtalanságot és elégedetlenséget érzett, éppen nem volt olyan hangulatban, hogy pajtásától olyan félig-meddig dorgáló megjegyzést dugjon zsebre. Inkább az jutott eszébe, amit Gyula mondott. Igen, ez az Ákos kellemetlen, rossz fiú, aki megrágalmazza a pajtásait.

Hevesen fölpattna szólt tehát:

— Azt választom barátomnak, aki nekem tetszik és nincs szükségem a te tanácsodra.

Ezzel sarkon fordult és gyorsan távozott.

Egyenest Gyulához sietett, aki már türelmetlenül várta.

— No's, megvan? kérdé mohón.

— Meg. Itt van.

Gyula hamar lapozni kezdett az albumban és az egyik lapnál megállapodva, diadalmasan mutatott rá egy fakó, ócska bélyegre.

— Itt van! Megvan! Mienk a kincs! Urak leszünk, Zoltán! Félvállról fogunk nézhetni az egész diákságra!

— Csak már kezünkben is volna az a sok pénz!

— Meglesz nemsokára. Ma vagy holnap irok Budapestre. Először pontosan megtudakolok mindent s csak akkor küldjük el a kincset, ha már biztos vevő akadt. De addig hol tartasuk?

— Hm! Azt biz' én nem tudom. Ha akarod, én megőrzöm, szólt Zoltán.

— Nem oda Buda, pajtás! felelt Gyula nevetve. A közös kincset közösen kell

őrizni, úgy hogy egymaga hozzá.

— No már azt csinálhatjuk.

— Nagyon egyszerű fiókban nem tart sűrűtösen szükségem. Ide tesszük be a fiókot és te viszed én ki nem nyitható sem én nélkülem, szobámba, ha én m

— Ez valóban Zoltán. Te csakugyan vagy.

Elzárták a kincset a kulcsot és örvend váltak el.

(Folytatás)

GÁBO

nagy érdeklődéssel barátja kísérleteit folytatott beszédnek

Herczeg Ilonka é küldik be:

Egerbe ment El eprét szedett. Szerz embereket, gyerekeket. Egerbe betegen mer Ezzel ezen mese bef

Geréby Imre:

Kedves lelkem! E szedett szedret vett szeptemberben, egy beteg lett, de megme

Sólyom-Fekete Vil áll elő:

Szerecsenek tenger hetnek egekre, mert

örizni, úgy hogy egyik fél se férhessen egymaga hozzá.

— No már azt nem igen tudom, hogyan csinálhatjuk.

— Nagyon egyszerűen. Nézd, ebben a fiókban nem tartok semmi olyat, amire sürgetősen szükségem volna. Jó zárja is van. Ide tesszük be a kincsünket, becsukjuk a fiókot és te viszed el a kulcsot. Így aztán én ki nem nyithatom nálad nélkül, de te sem én nélkül, mert nem jöhetsz ide a szobámba, ha én nem vagyok itthon.

— Ez valóban nagyon jól lesz így, felelt Zoltán. Te csakugyan ügyes és találékony vagy.

Elzárták a kincset, Zoltán zsebre dugta a kulcsot és örvendezve, reményekkel telve váltak el.

(Folytatása következik.)

GÁBOR BÁCSI

nagy érdeklődéssel fogadta egyik-másik kis barátja kísérleteit az egy-azon hangzón folytatott beszédnek.

Herczeg Ilonka és Albert a következőt küldik be:

E.

Egerbe ment Elek. Messze rengetegben epret szedett. Szerzett szekeret, felszedett embereket, gyerekeket. Ezek epret ettek s Egerbe betegen mentek be. Keserves eset. Ezzel ezen mese befejeztetett.

Geréby Imre:

Kedves lelkem! Elekes Ferencz szemenszedett szedret vett s evett Debreczenben szeptemberben, egy kedden, este fele. Erre beteg lett, de megmenekedett.

Súlyom-Fekete Vilmos ezzel a kísérlettel áll elő:

Szerecsenek tengerben kereket nem emelhetnek egekre, mert e teher nehez.

Gondos Géza szerkesztése:

Ez ember esze nem lehetett rendes, mert szertelen keveset evett, de szeme epedve mered e kenyerekre. — E szent este kevesen lesznek kedvetlenek. — Kertem felett fecske-sereg jelent meg, de menten elrebbent.

*

Nékám István:

Elmentem Elekhez. Menet Medgyes mellett kellemetlen eset esett meg velem. Egy ember egyenesen nekem! Veszekedett velem s fejemet beverte. Felelem: »Menjen! Mert ellen-esetben leverem!« — »Nem megyek!« felelte e rettenetes. »Nem engedem el testemen e sebet!« — Kezet emeltem. Erre megszeppent, megrettent s elszelett. Elekhez bemenne, fejemet rendbe szedtettem. Hej, e'egget szenvedtem! Retket ettem s kenyeret; de enyelegve, keservemet elfeledtem.

*

Horánszky Pali így szól:

Ezen remete kegyeletet terjeszt szerte, mely ezer meg ezer embert s gyermeket meg engemet gerjeszt szeretetre. Gyertek, ne restelkedjétek, keljétek fel s menjétek vele!

Ugyancsak H. P. így sivítetteti az

I.

betűt, irván:

Gizi mindig sir, ri, sikit, visit. Hisz' irigy. Piczi, kicsi Vili is mindig ri. Mimi így ír: »Kikircs itt mindig virit. Vig Lidi ribizli-izt visz.«

*

Gondos Géza:

Ki irt s ki vitt hirt mig Miczi hitt? S ki viszi ki piczi Lidit? Miczi viszi. — Ki sivit itt, mig iszik?

*

E-ben és I-ben Veress Gizike — csupán e-ben Hajdu József küldött még be sikerült kísérleteket, melyeket szintén közölnék, ha olyankor nem érkeztek volna, midőn a sorozatot már be köllött fejeztem.

F. b.

AZ ÚJ ÖCSIKE.

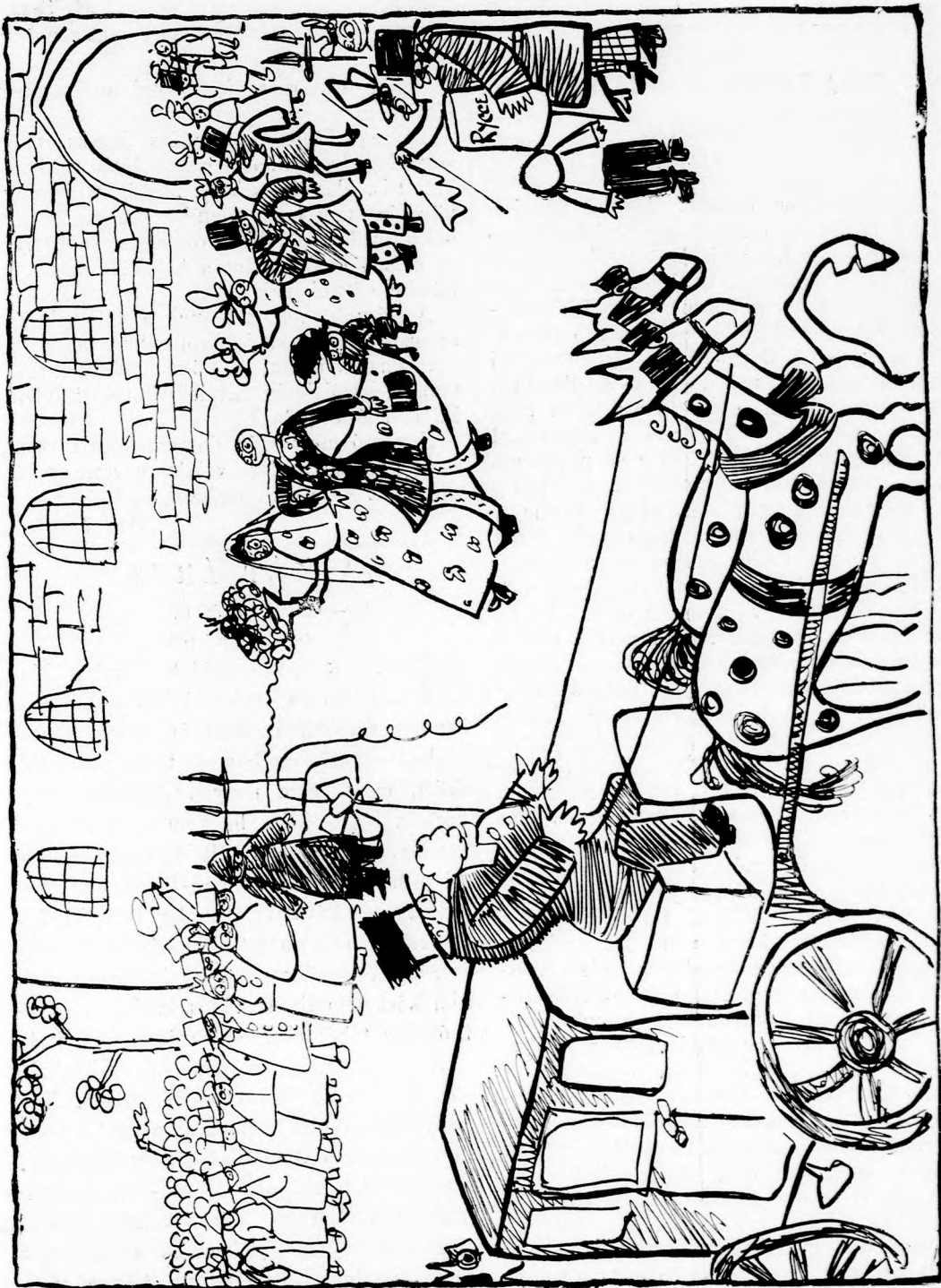
Ki kelepel, mi kelepel?
 Megmozdult a gólya-fészek —
 Valj' mi lehet? . . . szólj Laczika!
 »Majd mindjárt utána nézek.«

Hát csakugyan? . . . Jaj Istenkém,
 Hisz' az kicsi babu ottan!
 Sze'te tekint a világban
 Nagy-komolyan és nyugodtan.

Mi a nered, te kis édes?
 Ki is hozott? — »Hát a gólya!
 Hisz' én vagyok, én igazán,
 Édes mama kis Palkója!«

Ez a Palkó! Csakugyan ő!
 Már sikongat, már kiáltoz . . .
 Gyorsan, gyorsan emeljük le
 S vigyük be édes mamához!

VAD LACZI RAJZAIBÓL. I. Lokodalom. (Lásd az 58. lapon.)

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

I. Lakodalom.

(Képpel az 57. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Nagyon megtisztelő rám nézve, hogy kedves Forgó bácsi a »Kis Lap« újabb kötetében is tért nyit az én rajzaimnak. Rajta leszek, hogy meg is feleljek ennek a megtisztelő bizalomnak s ime küldöm rajzaim újabb sorozatából az első darabot. Mindenki ismeri szerénységemet, tudja, hogy a dicsekvés és hetvenkedés nem szokásom; tehát csak annyit mondok, hogy ezzel a rajzommal nagyon meg vagyok elégedve és ugyan-ezt várom a »Kis Lap« olvasóitól. Aki pedig kifogást merne tenni — no, álljon elémbé... tudom, úgy megmagyarázom neki, hogy soha sem jut többé eszébe az akadémikuskodás olyan dologban, amelyhez nem ért.

Tessék csak egy pillantást vetni a képre, mindjárt meggyőződik, hogy már a tárgya is egyszerű. Lakodalom! Igenis, a Janka unoka-néném lakodalma, ami nagy esemény volt ám, méltó a megörökítésre. Azt a pillanatot választottam, mikor esküvő után kivonultunk a templomból. Igenis, kivonultunk, mert én is ott vagyok a képen, de nem veszem rossz néven, ha valaki nem ismer rögtön rám. Mert cifra apródruhába bujtattak, ménkő nagy tollas kalappal a fejemen és a menny-asszony három méteres hurezát kellett tartanom, mert hát nagyon uri lagzi volt! De ámbátor ekképen ugyancsak ügyelem kellett hivatalos dolgomra, megláttam én jobbra, elől hátul mindent és híven le is rajzoltam.

Ugy-e bizony, mindenki ráismer a vőlegényre és látja, mily büszkén lépeget és köszönget minden oldalra? Hát a menyasszony nem remek? Akár csak a fotografia. Janka néném fölsíkitott ugyan, mikor meglátta; még meg is huzta az üstökömet és azt mondta, hogy maskara fejet pingáltam neki, meg ne merjem mutatni senkinek; de hát tudom én, hogy hálátlan a világ és soha sem lehet a meny-

asszonyt olyan szépnek rajzolni, amilyennek hiszi magát.

Bezzeg János, a parádés kocsis, meg volt elégedve, mikor a rajzot látta. De lehetett is. Tessék csak jól megfigyelni, mily büszkén mosolyog fönn a bakon, nagy bokrétával a mellén, rózsaszín csokorral az ostora nyelén. Hát a lovak? Magam is büszke vagyok rájuk.

A hátunk mögött jönnek a vőfélyek és nyoszolyó-leányok, jobbról-balról pedig a sok ismerős bámul és köszönget. Mondhatom, megszólalásig híven vannak találva. Ki merné tagadni?

Egy szó mint száz, én remeknek tartom a képet. Ha pedig valaki nevetni talál rajta hát — váljék egészségre!

Vad Laczi.

A KÉT ÁRVA.

— Keleti történetke. —

(Képpel a czimlapon.)

ATYAFIAK is, szomszédok is voltak Nured-Din és Mahmud-Din a kis Ad-sampur városában. Meg is fértek békeségben egymás mellett, de talán leginkább azért, mert nem nagyon gyakran találkoztak. Nured-Din, ha nem is volt éppen gazdag, jó módban élt s meglehetősen fél-vállról nézett Mahmud-Dinra, aki szorgalmas munkával is alig-alig bírt kicsiny földcskéjéből annyit előteremteni, hogy szerényen megélhessen. Kérni azonban soha sem kért semmit a módos szomszéd atyafitól, így tehát elég jó barátságban éltek.

A két atyafinak rokona volt Abdallah, aki a városka tulsó szélén lakott. Egy napon azt a hirt kapták az atyafiak, hogy az emberséges Abdallah, aki már régóta betegeskedett, meghalt. Nured-Din is, Mahmud-Din is sietett a halottas házhoz, ahol már sok atyafi és ismerős volt együtt és vigasztalgatta az elhunyt Abdallahnak

két kis f...
sápadtan,
fölött. He...
nagyon jó...
göket.

— Nyu...
Din, Alla...
Atyátok...
együtt él...
paradicsor...

Szelim,
pillantott

— Iger...
szegény á...

Erre a...
ahányan...

két árva...
Mahmud-...

kis idő m...

— Ha...
kettőtöke...

nem tudu...
mégis csa...

csak meg...
vizlek r...

gyöngébb...
alig ha a...

Amint...
lotta, fölt...

nem türh...
tegyen ra...

— Na...
Szelimet...

A két...
és nevelő...

böző lett...
— Mi...

ő jutott...
lesz, mig...

hízik a...

két kis fiát, Szelimet és Hasszánt, kik sápadtan, zokogva keseregtek atyjok halála fölött. Hét-nyolcz éves fiuk voltak, már nagyon jól meg tudták érteni veszteségüket.

— Nyugodjatok meg, fiuk, szólt Nured-Din, Allah így rendelte, tehát jól van így. Atyátok most már a nagy profétával együtt él boldogan tovább a Mahomed paradicsomában.

Szelim, a nagyobbik fiúcska, szomoruan pillantott fel,

— Igen, ő boldog: de mi lesz belőlünk szegény árvákból?

Erre a kérdésre senki sem felelt; sőt ahányan ott voltak, mind elhúzódtak a két árva fiutól. Az-az, még nem mind. Mahmud-Din elgondolkozva állt ott s egy kis idő múlva így szólt:

— Ha olyan szegény nem volnék, mindkettőtököt magamhoz fogadnálak. De hát nem tudnálak eltartani. Hanem egyikőtök mégis csak jöjjön velem, szegényesen majd csak megelégedél nálam. Még pedig tégedet viszlek magammal, Hasszán. Te kisebb, gyöngébb és gyámoltalanabb vagy, veled alig ha akarna valaki bajlódni.

Amint a módosabb Nured-Din ezt hallotta, föltámadt a hiúsága. Azt már csak nem tűrheti, hogy ez a szegény atyafi tulgyen rajta nagylelkűség dolgában.

— Nagyon jól van, mondá. Én pedig Szelimet veszem magamhoz.

A két árva tehát hamar talált hajlékot és nevelő atyát, de a sorsuk nagyon különböző lett. Mondogatták is az emberek:

— Milyen szerencsés az a Szelim, hogy ő jutott a módos Nured-Dinhez! Jó dolga lesz, míg a kis Hasszán ugyan meg nem hízik a szegény Mahmud-Din asztalánál.

Hát biz' a kis Hasszának nem is sok része volt finom csemegékben, nem is viselt drága uj köntöst és hamar hozzá kellett látnia mindenféle dologhoz, amit csak birt. De azért piros-pozsgás képü fiu lett, mindig derült, bár nem lármás kedvü és hovatovább mind kevesebbet irigyelte testvérbátyját, akinek sok jóban volt része a módos rokonnál. Mert a büszke Nured-Din így szólt magában:

— Hadd lássák az emberek, hogy különb dolga van annak, aki én hozzám kerül, mint a másoknak ott annál a szegény ördögnél.

Kapott tehát Szelim szép köntöst, jó ételt bőven, játszhatott kedvére és ha e mellett sokszor volt durczás és kedvetlen, hát annak is megvolt a maga oka. Mert élénk, heves fiu léteére nem ritkán követett el pajkos csinyt és ilyenkor Nured-Din ugyancsak bőkezű volt a kemény büntetéssel is, úgy hogy Szelim mindig félve állt nevelő atyja előtt. Szerető, oktató szót soha sem hallott tőle, de igenis sokszor annak a fölhánytorgatását, hogy koldus árva léteére milyen jó dolga van, hát becsülje és köszönje meg. Ilyenkor aztán Szelim napokig mogorván járt kelt és irigyelte öcssét, aki kopott gunyájában oly vidáman és elégedetten éldegélt a szegény szomszéd atyafinál.

Hasszán valóban boldog volt. Mert a szelid Mahmud-Din így gondolkozott:

— Szegény árva gyerek! Kevés jóban lehet nálam része, de legalább szeretetben ne legyen hiányossága.

És igaz jósággal ölelte magához a szegény árva fiut. Tanulnia, dolgoznia kellett Hasszának, de örömet tette, mert mihamar belátta, hogy ez csak javára válik; aztán

meg azt is látta, hogy örömet szerez nevelő atyjának, aki oly jószíviuen osztja meg vele szerény falatját s türelmesen fárad az ő jó-voltaért. Mikor Hasszán már siheder fiuvá növekedett, nem ismert kedvesebb idő-töltést, mint ha napi munkájok végeztével ott üldögélhetett Mahmud-Din mellett és hallgatta ennek okos, vonzó beszédét. Mert Mahmud-Din régebben sokat járt, tapasztalt a nagy világban és úgy vélte, hogy jó az a fiataloknak, ha okulnak az öregek tapasztalásain.

A két testvér már legény-sorba lépett és Hasszán már jóformán egymaga elbirt végezni minden munkát a Mahmud-Din kis gazdaságában. Annál nagyobb volt a meglepődése és ijedelve, mikor nevelő atyja egy napon így szólt hozzá:

— Kedves fiam, most már ideje, hogy a magad lábára állj, megkeresd valahol a szerencsédet. Erős, ügyes, bátor vagy; amit tőlem tanulhattál, azt meg is tanultad. Hiszem, hogy boldogulni fogsz a nagy világban.

— Hogyan, atyám! El akarsz üzni a házadból? Hiszen én iparkodtam, hogy szerető fiad legyek! Most már birok is minden munkát, szívesen dolgozom, hogy te nyugalomban tölthess öreg napjaidat... Ó, ne taszits el magadtól!

— Dehogy taszítlak el, édes fiam! Nekem is fájdalmas a válás, és számomra sokkal kényelmesebb volna, ha itt maradnál és dolgoznál helyettem. De én a te javadat akarom. Lásd, itt ebben a szegényes kis városkában nincs alkalmad, hogy valami nagyobb dologba fogj, itt örökre csak olyan szegény ördög maradnál, amilyen én vagyok. De a nagy világban az ügyes, bátor, szorgalmas és becsületes ember sok-

szor jó szerencsére talál s én ezt kívánom neked. Majd utba igazítlak, hova indulj, mibe fogj bele. És ha mégis rosszra fordulna sorsod... no's, akár mikor vissza térhetsz ide hozzám, én mindig szeretettel osztom meg veled a szegénységemet.

Ugy lett, ahogy a Mahmud-Din kívánta. Hasszán nehéz szívvvel ugyan, de elbucszott nevelő atyjától és neki indult a nagy világnak.

Nem egymaga indult. Vele ment testvérbátyja is, Szelim. Mert amint a szomszédban Nured-Din megtudta, hogy Mahmud-Din világgá küldi az ifju Hasszánt, így szólt Szelimhez:

— No, te is utána láthatnál már, hogy a magad emberségéből élj meg.

— El is megyek szívesen, csak adj egy kis utra-valót, felelt Szelim.

— Jól van, kapsz annyit, hogy utra kelhatsz. De a többi aztán a te gondod. Arra ne számíts, hogy ha elköltötted a pénzedet és megszorulsz, akkor megint csak ide térj vissza a nyakamra.

A két testvér tehát éppen ellenkező biztatásokkal indult utnak.

Elmentek és azután nem is hallott többé sokáig senki hirt róluk. Esztendőik is multak és már alig emlékezett Adsampurban valaki a két árva fiura, csak Nured-Din és Mahmud-Din beszélgettek róluk, mikor néha néha találkoztak. És Mahmud-Din mindannyiszor elégedett örvendezéssel mondá:

— Hála legyen Allahnak, az én Hasszán fiam bizonyosan boldogult.

— Miből következteted azt?

— Mert ha nem kisérné szerencse, akkor vissza tért volna ide a szegényes régi házlékába.

— Dej
vannak!

Mult
esemény
Ragyogó
seny fölsz
fiatal fé

szegény
mikor
ból, ho
A k
férfi, g
Din fe
tottan

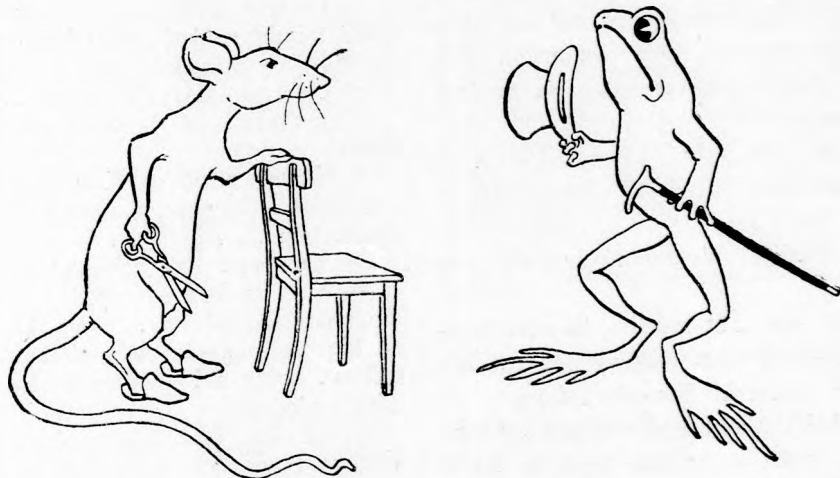
— Dejszen, akkor csak maradjanak, ahol vannak! mondá Nured-Din.

Mult az idő. S egy napon aztán nagy esemény történt a csöndes kis városkában. Ragyogó karaván vonult be, egész sor fényeseny folszerszámozott teves egyiken délczeg fiatal férfi ült, a többin aranyos-ezüstös

ruhájú eselédek. Kíváncsian futott mindenki a karaván után. Hol fog megállapodni, kit fog ez a nagy ur meglátogatni?

A karaván a szegény jó Mahmud-Din háza előtt állapodott meg s már erre Nured-Din is elősietett a szomszédból, hogy lássa, miféle nagy-uri vendége érkezett a

CZINCZOZI ÉS BREKEKE.

*CZINCZOZI fodrászhoz beállit Brekeke.
Uras módon haját nyíratni vón kedve,
»Sajna!« Czinczogi szólt. »Nem vagyok rá képes,
Mert a haj-nyíráshoz, uram, haj szükséges!«*

szegény atyafinak? Épp akkor ért oda, mikor Mahmud-Din maga is kijött a házból, hogy megtudja, mi történik?

A karaván ura pedig, a délczeg fiatal férfi, gyorsan leugrott a tevéről, Mahmud-Din felé sietett s kitárva karjait, meghatottan szólt:

— Szeretett atyám, drága jótevőm! (Lásd a képet a czimlapon.) Csakhogy ismét látlak!

— Hasszán, édes fiam! Te vagy? Igazán te vagy?

— Én vagyok, a te hálás fiad. Azt moudtad ugyan, hogy akkor térjek hozzád

vissza, ha sehol sem boldogulok s menedék-helyre lesz szükségem; de én mint boldog, gazdag ember jöttem ide, hogy magammal vigyelek.

— Hova? És mi lett belőled? Mi lett a testvéredből?

— Jó szerencse kísért mind-kettőnket. Híres Bagdad városában Szelim a szultán testőrségének a kapitánya s a szultán legkedvesebb embere, én pedig a város első kereskedője vagyok s ezer tevém hordja a sok drága portékát szerte a világba. És ha te, második atyám, megosztottad velem száraz kenyeredet, most osztoznod köll velem a jólétben, kényelemben és gazdagságban is.

Boldogan ölelgette Mahmud-Din a jó Hasszánt. Ám Nured-Din izgatottan és boszusan kérde:

— És Szelim? Nem jön? Izenetet sem küldött?

— Nem jön. Azt mondta, ha nem akartad viszont-látni mint szegény ördögöt, hát most már ő sem kívánczik utánad.

— A háládatlan! Pedig mennyivel több jóban részesült ő nálam, mint te itt a szegény Mahmud-Din házában!

— Tévedsz, ó Nured-Din! felelt Hasszán. Te, igaz, adtál Szelimnek finom csemegét és cifra köntöst, mert saját hiúságod így kívánta; de szivedet nem adtad neki. Az én jó második atyám pedig magához fűzött engemet eltéphetetlen lánczal: meleg szeretettel s teljesen boldog csak úgy lehetek, ha áldott arczát minden nap láthatom.

S pár nap mulva Hasszán és Mahmud-Din a nagy karavánnal utra keltek. Szerencsésen eljutottak híres Bagdad városába és ott hű szeretetben sokáig éltek boldogan.

KIS LEGÉNY, NAGY KALAP

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

— Czilike, gyere, játszunk valamit.

— Nem bánom. De mit?

— Hát . . . én leszek a papa, te leszel a mama, a bábuidd pedig lesznek a gyermekek.

— No, az nem lehet.

— Ugyan mért nem?

— Mert apácska nagyobb a mamánál, te pedig kisebb vagy nálamnál.

— Nem baj. Itt az apácska magas köcsög kalapja, azt fölteszem, akkor mindjárt jó lesz.

— Nem igen segít az rajtad.

— De igen. Mikor apácska ezt a kalapot viseli, mindig sokkal tekintélyesebb. Tudom én, hogy a kalapnak van ez a sajátja. Várj csak, mindjárt fölteszem . . . így ni!

— Hahaha! Jaj de fura! Jaj de mulatságos!

— No, mit nevezsz? Kissé nagy a kalap, lecsuszott a fülemre, de majd a kezemmel megtartom . . . így . . .

— Tarthatod azt, hahaha!

— Nem szabad nevetned . . . ez a kalap tiszteletet kíván . . . és ha még így is kicsiny vagyok, hát fölállok ide a székre . . . így ni! Most már olyan vagyok mint apácska.

— Az ám, szakasztott olyan, hahaha! Várj csak, elhozom a kis tükröt, nézd meg benne magadat. No, itt a tükör . . . hogy tetszel magadnak?

— Hm! Ejnye! Csakugyan furesa, kissé bizony maskara. De hát hogy is lehet az, mikor az apa kalapja?

— Ugy lesz az, hogy ami jól illik annak, akit megillet, figurává teszi azt, aki idő előtt próbálgatja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 2-ik számában közölt találós-mesék megfejtése:

1. Denevér (öszvér). 2. Kakas (farkas).
3. Agár. 4. Puska. 5. Borvirág (jégvirág, tiszavirág, művirág.)

Helyesen fejtették meg: Freund Imre, Mérey Ágosta, Kozma testvérek, Hampel Ferencz,

Pick Imre, M. Morzsányi El. Lajos, Fridler Erika és Felic. Dálmuska, Gy. (részben), F. Emmike, Széc. Gyuri és Lacz. ler Géza, Ung. Ottó és Sánd. Corinna és Il. Breszlauer Bl. ifj. Marcsk A. czeg Ilonka é. Anna, Molnár Nagy György. Szinyei-Merse (részben), Ghy. ben), Kun An. Thassy Kristó. és Bandi, Mas. betke (részben (részben), Zieg. Margit és Erz. Szalkai Bandi. Bódy Ödön, K. Lajos, Weisz. és Zoltán, Por. váty Imre, Be. zsike, Feller. és Gyula, Haj. Jakab Piroksa. Ghillány Imre. hegyi Annusk. Horváth Korn. Zombory Zolt. szeghy Janes. Szigeti testvé. Balogh Erzsik. mán, Paukovi. Marietta és E. Miczike (részt. Schaar Alfré. Ernő, ifj. Nér. Sarolta, ifj. B. Margitka (Na. alakjára! F. és Miklós, K. (jövőre, remé. dosabban irs. Ödön, Zádor.

A jutalom k. vén, nyertes kinek a jutar. költemények é. színes táblába.

A »Kis Lap« nyelv-gyakorl.

Pick Imre, Marczel és Egon, Pfeifer testvérek, Morzsányi Ella (részben), Magay Berta, Adler Lajos, Fridler Jolánka, Damjanovics Lajos, Pilz Erika és Felice, Abeles Róza, Ida és Emil, Botka Dalmuska, Gyermek Kálmán, Kovácsy Annuska, (részben), Fischer Margit (részben) Boros Emmike, Szécsi Jenő, Zakariás Sándor, Bamberger Gyuri és Laczi, Kégl Margit, Simonyi István, Piller Géza, Unger-Ullmann Elek, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor, Hanvai Ilonka, Erdős Emma, Corinna és Ilonka, Ránzay Anna, Diémár Kálmán, Breszlauer Blanka, Singer Vilmos, Apor Pista, ifj. Marcsek Andor (részben), Kácsér Ella, Herczeg Ilonka és Albert, Kozsereán Gergely, Flór Anna, Molnár Ferencz (részben), Kovalóczy Rudi, Nagy György, Mácsay Zsófi, Ebeczky Gabriella, Szinyei-Merse Jenő, Könyöki Ilona, Blum Etelka (részben), Ghyczy János, Rakovszky Zsófia (részben), Kun Annuska, Kövesi Jenő, Zettl Győző, Thassy Kristóf, Böhm Mór, Hatvany-Deutsch Lili és Bandi, Masjon Márta és Vili, Esterházy Erzsébetke (részben), Nékám István, Csernovics Gyuri (részben), Ziegler Gizike, Mándy Thyra, Laendler Margit és Erzsike, Záborszky Mariska és Dezaó, Szalkai Bandi, Kovács Mariska, Csipkay Jánoska, Bódy Ödön, Kálmán Erzsike, Gunszt Margitka és Lajos, Weisz Mariska és Sándor, Várady Böske és Zoltán, Porszász József, Engelmann Jenő, Szukováty Imre, Beck Ernő, Horváth Títusz, Duma Erzsike, Feller Erna és Kálmán, Rezutsek Erzsike és Gyula, Hajdu Margit, Kazy Lívia, Veres Gizike, Jakab Piroska, Leszkay Miczi, Graefl Paula és Márta, Ghillány Imre, Radó Pista, Fried Mariska, Erdőhegyi Annuska (részben), Vagner Elza és Sárika, Horváth Kornél, Tóth Gyula és Jenő, Fried Ernő, Zombory Zoltán (részben), Mäder testvérek, Várszeghy Jancsika, Mayer Jolán, Sziklay Verona, Szigeti testvérek, Badics Gizi, Zmeskáll Pistika, Balogh Erzsike, Nyirő Boriska, ifj. Szávost Kálmán, Paukovics Csiluska, Kossaczky Gyula, Vajda Marietta és Feri, Just Kriszti és Ilona, Kövér Miczike (részben), Trauttenberg Imre, Sier Friczi, Schaar Alfréd, Szmracsányi Imre, Stermeczky Ernő, ifj. Némethy Károly, Schwarz Magda, Győry Sarolta, ifj. Budai Ákos, Hajnik Ilonka, Horváth Margitka (Nagyobb gondot fordíts a leveled külső alakjára! *F. b.*), Glück Erzsike, Gáldonyi Mariska és Miklós, Koronthály Zoltán, Hirsch Katinka (jövőre, reményelem, nem tépett papirosra és gondosabban irsz. *F. b.*). Dobrovits Margit, Bauer Ödön, Zádor György, Richon Lili.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Szalkai Bandi*, *Máté-Szalkán*, kinek a jutalom-könyvet (*„Ifjusági emléklapok”*, költemények és elbeszélések, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LIII. köt. 26-dik számában közölt nyelv-gyakorló feladvány megfejtését, a zárjel közé

foglalt számu helyes szavakkal, utólag még beküldték: Nagy Lenke és Ernő (39), Kalmár Rózsika (53), Rosenfeld Irén és Pali (39), Koronthály Zoltán (53), Weiss Aurél (40; nem a megfejtésben vagy te hanyag, hanem a leveled külső alakjában, mert tépett papirosra irtad. *F. b.*), Somogyi testvérek (41), Farkas Ilonka, Mariska és Laczi (42), Imrédy Mariska (45), Sugár Kálmán (48), Bogyay Ernő (47), Erdős József és Ödön (29.) Robitsek Anna (12), Markovics Ignác (43; inkább is vonalzott papirosra írj, mint girbe-gurbán! *F. b.*), ifj. Münnich Aurél (38), Molnár Ilona (27), Waldmann testvérek (41), Sturz Gyula (30).

*

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Várady Böske és Zoltán, Pattantyus Andor, Szontagh Sárika, Laczkó Sarolta, Zombory Zoltán, Konrad Elza, Tallián Pista, Mácsay Zsófi, Bournáz Kamilla, Molnár Ilona, Bachrach Mátyás, Kenyeres Janika, Boros Emmike, Szepessy Géza, Mandl Ibolyka, Anna és Mihály, Krenedits Erzsike, Duma Erzsike, Horváth Títusz, Richon Lili, Sturz Gyula, Keller Margit, Takács Jenő, Mäder testvérek, Laendler Erzsike és Margit, Tóth Gyula és Jenő, Pap Sándor, Fried Mariska, Vámgel Elza és Sárika, Horváth Korzél, Kozsereám Gergely.

FELADVÁNYOK.

I.

Sajátságos mondat.

Egy régi böles mondás így szól:

Egyél, hogy élj; ne élj, hogy egyél.

Mi a sajtáságos ebben a mondatban?

II.

Koczkarejtvény.

N	N	N	N	= Férfi név.
N	A	A	A	= Drága fa.
B	B	L	L	= Hely-határozó.
E	E	É	É	= Női név.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja a két földadat megoldásáért jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus tanulságos meséi”.

Száz tizennégy mese, számos fa-metszetű ábrával díszes angol vászon-kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hollós László. Közöld velem: jobban vagy-e már? Szívvel óhajtom hogy úgy legyen. — **Nagy Kálmán.** Jó, de már régebben közöltem. — **Pick testv.** Meleg soraitokkal örömet szereztek nekem. Köszönöm. A bekötési táblákat megválthatjátok az Athenaeum kiadó-hivatalánál aztán bár mely könyvkötőhöz adhatjátok oda bekötés végett. Az egész tehát nagyon egyszerű. — **Patterson testv.** De csakugyan föltűnt hosszas hallgatástok. Hanem azt gondoltam: ti is nagy lányok lettetek azóta kisasszony-sorba léptetek. Ily értelmű bucsulevet akár hányat kapok éven át. Nekem bizony kedvesebb, hogy még az én kis lányaim vagytok. — **Szumrák Jenő.** Csak hogy megint talpra ugrottál! Nagyot nőj! — **Sier Friczi.** Leveledet nagy meglepéssel olvastam. Csak előre édes, fiam! — **Wolf Győző.** Tán bizony elég is volt ebből egyszer. Akkor sem szívesen álltam a fotografus csöve elé. Nem sokkal kellemetlenebb volna az az érzetem, ha töltött puskának a csövét igazitanák rám. — **Marich Agost.** A te cikkekcskéd, melyben Bosnyák-országot ismerteted, értelmesen van megírva. De alapos ismertetésnek kevés (hiszen még könyv sem meritné ki) soron kívüli közleményre meg hosszú. De örömmel tapasztalom belőle a világos előadást, mely dicséretre válik. — **Arad.** A névtelen levél válasza érdemtelen. Akinek mi véleménye, meggyőződése van: azt tisztes hangon, bár ki előtt kimondhatja. A panaszolt bajból különben egyszerű a segítség: le köll róla mondani s abban a pillanatban meg is szűnik. — **Hajdu József.** E-ben nem nehezen megy. De o-ban, ö-ben, u-ban és ü-ben! Ezekkel próbálkozzál meg. Szívesen elismerem azonban, hogy kísérleted sikerült. — **Eötvös Helénke.** Sort kell várnod, hugocskám. Igazságtalanság volna, a régibbet vissza szorítanom az újabb kedvéért. — **ifj. Polnitzky Lajos.** Szívesen köszöntelek sokad magaddal a Forgó bácsi zászlaja alatt. — **Pap Mariska.** Munkádnak annál nagyobb a becse, mert a magad emberségéből telt. — **Fleischmann Erzs.** Hogy sült el a színi előadás? — **Szabó István.** Helyes: de így föladvá kelletnél könnyebb. — **Radies Gizi.** Bizonyítsd be, hogy már most a nehéz is könnyű neked. — **Medveczky Gyurika.** Ejnye Gyurka öcsém! Már hogy küldhettél német köszöntőt? Igaz, hogy készen vetted vagy kaptad; de tán került volna ott magyar is. Különben hídd meg, hogy a te pár sor írásod kedvesebb volt nekem, mint tulnan az a cifra selyem bokréta azzal a német kivánsággal. — **Fáy Ilonka.** Igazán nem tudok német gyermek-újságot; de el sem képzelhető, hogy ne volna. Ha térti levelező-lappal fordulsz a budapesti m. k. főposta-igazgatósághoz, az szívesen vezet nyomra. — **Pless testv.** Bajotokkal a kiadó-hivatalhoz forduljatok. — **Kunetz Ella.** A választ megleled abban a könyvecskében, melyből kérdésedet merítetted. —

Kovácsy Annuska. Tőlem, ha valami érdemes kérdésed van, csak ebben a rovatban nyerhetsz választ. Külön levél írására csak kivételes esetekben vállalkozhatom. — **Szécsi Jenő.** Nem szabatos a feladvány. A belső sugár-sorban az Árpád-név d-je, nem 3-ikul, de 2-ikul következik az á után. Kiigazítva küldjed be újra, s akkor közlöm is. — **Br. Gerliczy testv.** Nem nagy veszteség rátok nézve, hogy ki nem érzitek annak a kis adomának a humorát; de úgy leszólni azt a közleményt, melyet a »Tomahawk« cz. életrajzból vettem át az én kis olvasóim mulattatására, bizony kár. — **Kégl Margit.** A kiadó-hivatal üzeni, hogy az előfizetési díj (1 frt.) beérkezett és a 12,642 sz. alatt beiktattott. — **Urbán Ellike.** Neked nehéz az a rejtvény, amely másnak nagyon is könnyű. Épp ez okból közlök hol könnyebbet, hol fogasabbat, hogy a gyöngébb is vehessen rész a sorsolásban. De hát a nehezebb föladat megoldása nagyobb elégtételre is szolgál. Szíves érzelmeidet viszonzom. — **Kozma testv.** Nagy örömet szereztek a kis levéllel, melyből az látom, hogy már Istvánból is tollfogható legényke lett. T. néni külön köszöni a kedves megemlékezést. Apa is megemberelhetné már egyszer a »Kis Lap«-ot valami helyes versikével, mint tette régebben. — **Kozsereán Gergely.** Nagyra vagyok a lelkeseséddel, amelyre a »Kis Lap« olvasása hevített. A kiadó-hivatal intézkedik. — **Grünbaum Margitka.** Bizony L. F. egyike most a legjelesebb arcképfestőknek s nem csupán Magyarországon. — **Gyöngyösi Zoltán.** A sok ezer közül mindig csak egy lehet a nyertes, egy évben tehát összesen 52. Már most képzeld el, hogy mily kevésnek jut nyereség. De hát nem is ez a fődolog, hanem az, hogy sikerült a megfejtés. — **Horváth Kornél és Titus.** Szorgalmatok önmagában leli meg legszebb jutalmát. — **Kozma Hedvig.** Mi is volt az édes mamád leánykori neve? — **Ghillány testv.** Az Imre első levele a »K. L.«-nak jusszon. — **Feller test.** Ajtóm és szívem nyitva előttetek. — **Pap Sándor.** Soraidon megilletődtem, bizalmad jólesik. — **Szilágyi Évike.** Szeretetre méltó soraidat melegen köszönöm. — **Szász Fanni.** Hát kicsi elemista lánykától elég, de nem elég ám a »Kis Lap«-nak. — **Richon Lili.** Soká is maradjunk együtt. — **Várgel Elza és Sárika.** El is várom, hogy nem sokára segítség nélkül fejtitek meg. — **Radó Pista.** Ilyen jó írás, ekkora siker: már ez bizony sok 6¹/₂ éves kis vitéztől. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: **Kálmán Mariska** 1 frt. — **Posgay Matild** 30 kr. — **Rajkovic Mariska** 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

